

UCHWAŁA NR 1555/20
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
z dnia 22.01.2020 r.

W SPRAWIE:

odmowy powołania biegłego

NA PODSTAWIE:

art. 78, 84 i art. 123 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 3 pkt 2, art. 67 ust.1 i 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.), art. 9 ust.1 pkt 2 oraz art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512, z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1

Podjmuje się postanowienie o odmowie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, wnioskowanego przez ██████████ w toku rozpoznania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego Nr ██████████ z dnia ██████████ o zwrocie dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020, zgodnie z treścią załącznika do uchwały.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Załącznik Nr 1 do uchwały Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 1555/20 z dnia 22.01.2020 r.

IR-XIV.432.6.22.2020

Kielce, dnia 22.01.2020 r.

POSTANOWIENIE

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

- 1) Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 2) Renata Janik – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 3) Marek Bogusławski – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 4) Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

na podstawie art. 78, 84 i art. 123 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 3 pkt 2, art. 67 ust.1 i 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.), art. 9 ust. 1 pkt 2 oraz art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512, z późn. zm.),

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22.01.2020 r.

wniosku z dnia 4 listopada 2019 r. [REDAKTOWANE]
o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w sprawie z wniosku [REDAKTOWANE] o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego Nr [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] określającą [REDAKTOWANE] przypadającą do zwrotu kwotę dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 na podstawie umowy o dofinansowanie nr [REDAKTOWANE], termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków

postanawia

odmówić przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 4 listopada 2019 r. (złożone w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach w dniu 6 listopada 2019 r.) [REDAKTOWANE] wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego Nr [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE]
W przedmiotowym wniosku Strona m. in. wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii

biegłego, zarzucając Organowi, iż nie dokonał analizy, czy zmieniony przez Stronę sposób wykonania pewnych elementów Projektu jest równorzędny lub lepszy funkcjonalnie od tego, jaki przewiduje dokumentacja projektowa. W ocenie Strony w tym celu Organ winien zasięgnąć opinii biegłego z zakresu budownictwa.

Przepis art. 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, stanowi, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek ten należy rozumieć w taki sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, w przypadku gdy uzna to za konieczne do uzyskania prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lub gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone przez strony postępowania, wówczas gdy mają one znaczenie dla sprawy (por. Wróbel A., Art. 77 w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, opubl. LEX/el. 2019).

W związku z tym to po stronie organu leży obowiązek zebrania i rozpatrzenia w sposób całościowy materiału dowodowego. W następnej kolejności dopiero organ obowiązany jest gromadzić dowody dostarczane przez stronę, jeżeli mają one znaczenie w danej sprawie.

Zgodnie z art. 78 § 1 k.p.a. żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Ponadto zgodnie z § 2 wskazanego przepisu organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.

Celem przepisu zawartego w art. 78 § 2 k.p.a. jest uniemożliwienie stronie przeciągania postępowania przez zgłaszanie zbędnych wniosków dowodowych, tj. dotyczących takich okoliczności, które już zostały bezspornie ustalone. Chodzi zatem zarówno o okoliczności stwierdzone za pomocą dowodów, jak i o fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi z urzędu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lutego 2002 r., sygn. akt V SA 1918/01). Organ administracji jest zatem uprawniony do oceny potrzeby przeprowadzenia dowodu i nie narusza przepisów postępowania administracyjnego, jeżeli odmówi przeprowadzenia dowodu, powołując się na zbędność jego przeprowadzenia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 1995 r., sygn. akt SA/Lu 507/95 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 1995 r., sygn. akt SA/Lu 508/95).

W piśmiennictwie przyjmuje się, że ocena, czy przedmiotem dowodu jest okoliczność, mająca znaczenie dla sprawy, należy do uznania organu, który jest jednakże związany w tej mierze przepisami prawa materialnego stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia (por. Wróbel A., Art. 78 w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, opubl. LEX/el. 2019).

Zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek strony podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zawarta w powyższym przepisie zasada prawdy obiektywnej w równym stopniu odnosi się do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak również do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych, które służą załatwieniu sprawy.

Organ administracji, działając na podstawie przepisów prawa materialnego przewidujących uznaniowy charakter rozstrzygnięcia, jest obowiązany – w myśl zasady z art. 7 k.p.a. – załatwić sprawę w sposób zgodny z słusznym interesem obywatela, jeśli nie stoi temu na przeszkodzie interes społeczny, ani nie przekracza to możliwości organu administracji wynikających z przyznanych mu uprawnień i środków (por. Wróbel A., Art. 7 w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, opubl. LEX/el. 2019).

W myśl art. 123 § 1 k.p.a. w toku postępowania organ administracji publicznej wydaje postanowienia, które zgodnie z § 2 dotyczą poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania, lecz nie rozstrzygają o istocie sprawy, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

W odniesieniu do wskazanego powyżej § 2 postanowienie dotyczy poszczególnych kwestii wynikających z toku postępowania, co oznacza, że przedmiotem rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu jest kwestia proceduralna, zwana też w piśmiennictwie „sprawą proceduralną” (Dawidowicz W., *Postępowanie administracyjne*, 1983, s. 108). Postanowienia mogą dotyczyć całego toku postępowania, np. postanowienie o zawieszeniu postępowania, lub jego części, np. postanowienie o przeprowadzeniu dowodu, albo kwestii wyłonionych ubocznie w toku postępowania (kwestie wpałkowe lub incydentalne). Postanowienie nie rozstrzyga w żadnym zakresie o istocie sprawy (nie załatwia sprawy administracyjnej będącej przedmiotem postępowania), a zatem nie określa praw i obowiązków stron postępowania w sferze prawa materialnego. Postanowienia rozstrzygają jednakże o prawach i obowiązkach procesowych stron i innych uczestników postępowania i w tym sensie różnią się od decyzji administracyjnych, które rozstrzygają sprawę co do istoty w całości lub w części. Postanowienie, w odróżnieniu od decyzji administracyjnej, która niezależnie od treści zawartego w niej rozstrzygnięcia kończy sprawę w danej instancji, z reguły nie powoduje zakończenia postępowania przed organem pierwszej lub drugiej instancji (por. Wróbel A., Art. 7 w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, opubl. LEX/el. 2019).

Na podstawie art. 67 ust. 1 w związku z art. 60 pkt. 6 ustawy o finansach publicznych do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich stosuje się przepisy k.p.a. i odpowiednio przepisy Działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.).

Na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o finansach publicznych organami pierwszej instancji właściwymi do wydawania decyzji (odpowiednio postanowień) w odniesieniu do należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, są instytucje zarządzające.

Stosownie do postanowień art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 instytucją zarządzającą jest zarząd województwa.

We wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego Strona zarzuciła Organowi, iż nie dokonał analizy, czy zmieniony przez Stronę sposób wykonania pewnych elementów Projektu jest równorzędny lub lepszy funkcjonalnie od tego, jaki przewiduje dokumentacja projektowa. Elementów te to:

- 1) wykonanie następujących komponentów z innych materiałów oraz ich zamontowanie w inny sposób niż przewiduje dokumentacja projektowa:
  - a) ławka szeroka dwustronna,

- b) ławka z oparciem,
  - c) stołek/siedzisko,
  - d) kosz na odpady,
  - e) witryna informacyjna podświetlana jednostronna,
  - f) tablica informacyjna jednostronna podwójna,
  - g) tablica informacyjna jednostronna pojedyncza,
  - h) stojak na rowery;
- 2) wykonanie ok. 293 metrów barierek zabezpieczających wzdłuż skarpy zamiast zaplanowanych 374 metrów, a także niepokrycie ich lakierem proszkowym oraz nieposadowienie ich na fundamencie prefabrykowanym i nieprzytwierdzanie ich za pomocą śrub;
- 3) niewykonanie obwodu oświetleniowego (538 m), albowiem dokumentacja projektowa, zakładała, iż należy wykonać nowy obwód oświetleniowy, do którego zostaną podłączone oprawy, a tymczasem w trakcie kontroli ustalono, iż oświetlenie skał wykonano poprzez zainstalowanie na słupach oświetleniowych, na których zawieszono oprawy służące do oświetlenia chodnika dodatkowe oprawy halogenowe.

W ocenie Organu ocena wyżej wskazanych naruszeń nie wymaga wiadomości specjalnych. W związku z tym nie zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 84 § 1 k.p.a., stanowiącym podstawę zwrócenia się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii.

Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. nie jest obowiązkiem organu, który ma swobodę w korzystaniu z tego środka dowodowego, ograniczoną zasadami prawdy obiektywnej. Z tej zasady wynika bowiem obowiązek organu podjęcia wszelkich czynności mających na celu ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego sprawy administracyjnej. Biegły nie jest powoływany do ustalenia stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenia i wyjaśnienia okoliczności wskazanych przez organ administracji publicznej z punktu widzenia posiadanych przez niego wiadomości specjalnych. Rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych wtedy, gdy przy jej rozpoznaniu wyłoni się zagadnienie mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, którego wyjaśnienie przekracza zakres wiadomości i doświadczenia osób je wydających (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 stycznia 2019 r., sygn. akt II OSK 2667/17).

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Organ stoi na stanowisku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (w tym dokumentacja fotograficzna) jest wystarczający, aby ocenić niezgodność realizacji rzeczowego zakresu wniosku o dofinansowanie bez pozyskiwania specjalistycznej ekspertyzy w tym przedmiocie.

Strona zrealizowała Projekt częściowo niezgodnie z własną dokumentacją projektową, która stanowiła element wniosku o dofinansowanie Projektu Nr [REDAKTOWANE]. Strona dokonała zmian bez zgody Organu, do czego była zobligowana umową o dofinansowanie Projektu nr [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE].

Strona sama określiła sposób wykonania (technologię) zadań oraz wskazała materiały, z jakich chciała je wykonać, które następnie Organ zaakceptował, dokonując oceny Projektu. Podczas kontroli doraźnej Organ ustalił, że wskazane wcześniej elementy małej architektury są wykonane niezgodnie z Projektem. Aby to stwierdzić, niepotrzebna jest opinia biegłego. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż na tym etapie postępowania administracyjnego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego jest bezzasadne. Jego udział w postępowaniu nie zmieni faktu, że odstępstwo od dokumentacji projektowej nie było uprzednio zgłoszone

i zaakceptowane przez Organ, czego wymagał § 22 ust. 1 w związku z § 2 ust. 2 umowy o dofinansowanie Projektu.

Należy zauważyć, że w myśl art. 12 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej powinien działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia. Natomiast zgodnie z art. 35 § 1 k.p.a. organy administracji publicznej obowiązane są załatwić sprawy bez zbędnej zwłoki. Zgodnie z tymi zapisami przeprowadzenie niezasadnego dowodu przyczyniłoby się do przedłużania postępowania, a w konsekwencji do jego przewlekłości.

W ocenie organu materiał dowodowy zebrany w sprawie jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Organ orzekł jak we wstępie.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 141 § 1 w związku z art. 140 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) od niniejszego postanowienie nie służy zażaleniu.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO**

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Postanowienie otrzymuje:

2.) a/a.